

Sygn. akt I CSK 610/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku M.W., Z.Z. i G.Z.
przy uczestnictwie A.D., J.K. i A.K.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A.D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestniczka postępowania A.D. zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 27 kwietnia 2017 r. naruszenie art. 217 § 3, art. 233, 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c. - w różnych konfiguracjach, oraz naruszenie art. 145 k.c., a wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadniła:

- potrzebą wykładni „przepisów dotyczących realizacji zasady bezpośredniości”, w szczególności w kontekście dopuszczalności orzekania w postępowaniu apelacyjnym w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej przez sąd w składzie trzech sędziów, spośród których dwóch nie brało udziału w oględzinach nieruchomości,

- oczywistą zasadnością złożonej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niewątpliwie sąd w postępowaniu o ustanowienie służebności drogi koniecznej powinien przeprowadzić dowód z oględzin nieruchomości (art. 626 § 2 k.p.c.) i w niniejszej sprawie taki dowód został przeprowadzony w dniu 19 kwietnia 2013 r. przed sądem pierwszej instancji (k. 102). Realizacja zasady bezpośredniości w postępowaniu dowodowym przed sądem drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym jest kwestią ogólniejsza - dotyczącą nie tylko postępowania o ustanowienie służebności drogi koniecznej, i była ona już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego (uchwała składu siedmiu sędziów - zasada prawna - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98). Czyni to zbędnym podejmowanie na nowo postulowanej przez skarżącą wykładni „przepisów

dotyczących realizacji zasady bezpośredniości” specjalnie na użytek niniejszej sprawy.

Nie jest spełniona także przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Analiza treści skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie wystąpiło oczywiste, w przedstawionym wyżej znaczeniu naruszenie przepisów prawa, mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Polemika, którą w skardze prowadzi uczestniczka postępowania, dowodzi jej niezgodny na rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym postanowieniu, a nie ziszczenia się przesłanek oczywistej zasadności wniesionej skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.